

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

NEGYEDIK SZEKCIÓ

TARJÁNI kontra MAGYARORSZÁG *(Kérelem száma 29609/16)*

ÍTÉLET

STRASBOURG

2017. Október 10.

Ezen ítélet az Egyezmény 44. cikkének 2. bekezdésében foglalt körülmények beálltával válik véglegessé. Szerkesztői változtatás alá eshet.

A Tarjáni kontra Magyarország ügyben,

az Emberi Jogok Európai Bírósága (Negyedik Szekció) Kamaraként tartott ülésén, melynek tagjai voltak:

Ganna Yudkivska, *Elnök*,
Faris Vehabović,
Iulia Motoc,
Carlo Ranzoni,
Georges Ravarani,
Marko Bošnjak,
Paczolay Péter, *bírák*,
és Marialena Tsirli, *Szekció Jegyzőkönyvvezető*,

a 2017. szeptember 12. és 19. napján tartott zárt ülésein lefolytatott tanácskozását követően az utóbbi ülésen elfogadott alábbi ítéletet hozza:

ELJÁRÁS

1. Az ügy az Emberi Jogok és Alapvető Szabadságok Védelméről szóló Egyezmény („Egyezmény”) 34. cikke alapján Magyarország ellen 29609/16 számon 2016. május 23-án Tarjáni Péter Attila Úr („a kérelmező”) által benyújtott kérelem alapján indult.

2. A kérelmezőt Fazekas T. Budapesten működő ügyvéd képviselte. A Magyar Kormányt („a Kormány”) Tallódi Z. úr, az Igazságügyi Minisztérium alkalmazottja képviselte.

3. A kérelmező többek között azt kifogásolta, hogy bántalmazták letartóztatása és rendőrségi őrizetbe vétele alatt, és ezzel kapcsolatban nem folytattak hatékony vizsgálatot.

4. 2016. június 17-én a panaszt továbbították a Kormánynak.

A TÉNYEK**I. TÉNYÁLLÁS**

1. A kérelmező 1976-ban született és Budapesten él.

A. Állítólagos rendőri bántalmazás

2. 2015. június 20-án a kérelmező és élettársa, M.H között veszekedés tört ki. Utóbbi kihívta a mentőket, mivel a kérelmező alkohol befolyása alatt állt, szokatlanul viselkedett, és erőszak-kitörést tanúsított.

3. Körülbelül délután 4:40 perckor a mentők helyett, Sz.E és Z.T rendőrök jelentek meg a kérelmező lakásában, a kérelmezőt megbilincseltek és az Orosházi Rendőrkapitányságra vitték, ahova délután 5:10-kor érkeztek meg.

4. A kérelmező elmondása szerint nem volt sérülése mikor a rendőrautóba kellett beülnie. Állítólag a rendőrkapitányságon érte bántalmazás. Mialatt megbilincselve az őrizetesk számára fenntartott teremben várakozott, az ott jelenlévő három rendőr közül az egyik hátulról a földre lökte vagy a földre nyomta. Az arcára és az orrára esett, amely vérezni kezdett. A fogai is megsérültek. Elájult, és mikor körülbelül tizenöt perccel később magához tért, egy padhoz bilincselve találta magát és a térdé fáj. Segítségkérését a rendőrök állítólag először figyelmen kívül hagyták, de mikor nyilvánvalóvá vált, hogy képtelen járni, kórházba szállították.

B. A kérelmező orvosi vizsgálata

5. Délután 7:45 perckor a kérelmezőt Dr. H.Cs. az Orosházi Kórház orvosa megvizsgálta. Zúzódás volt az ornyergén és két csuklója körül, horzsolás a jobb combján, karcolások a bal térd alatt és bal sípcsontja el volt törve. A vizsgálatot követően kórházba szállították.

6. 2015. július 22-én Dr. H.Cs. a traumatológiai osztály orvosa vizsgálta meg, és további sérüléseket észlelt a testen: zúzódásokat a bal felső karján, egy horzsolást a kulcsont jobb oldalán, karcolásokat a kulcsontja bal oldalán, zúzódásokat csípője mindkét oldalán, két meglazult fogat, és a felső állkapocsban egy törött és egy hiányzó fog nyomát.

C. A kérelmező által kifogásolt visszaélésekkel kapcsolatos nyomozás.

7. Az orosházi rendőrkapitányság parancsnoka saját hatáskörben büntetőfeljelentést tett ismeretlen tettes ellen „bántalmazás hivatalos eljárásban”, bűncselekménye miatt. A Központi Nyomozó Iroda, bántalmazás hivatalos eljárásban, testi sértés, és súlyos testi sértés bűncselekményei miatt nyomozást rendelt el.

8. Tanúvallomásaiban a kérelmező azt állította, hogy letartóztatásakor hátulról meglökték. Ez akkor történt, mikor már meg volt bilincselve és az arcára esett, melynek folytán az orra vérezni kezdett. Elmondta, hogy 15-20 percig maradt eszméletlen, és amikor magához tért vérzett az orra és fájdalmat érzett a térdén. Segítséget kért, de a rendőrök csak akkor vitték kórházba, amikor észlelték, hogy segítség nélkül nem tud lábra állni.

9. M.H.-t tanúként hallgatták meg. A rendőrség megérkezését megelőzően történt események leírása során azt állította, hogy a kérelmező nem említette neki az eseményt megelőzően, hogy megsértette volna a lábát. Azt is elmondta, hogy az incidens napján a kérelmezőt M.H. lánya a konyha

padlóján fekvé találta. Megerősítette az események kérelmező szerinti verzióját, amennyiben fenntartotta, hogy nem látott sérülésnyomokat, amikor a kérelmezőnek a rendőrautóba be kellett ülnie.

10. B.K., M.H. lánya, tanúvallomásában azt állította, hogy 2015. július 20-án körülbelül délután 12.30-kor a kérelmezőt a konyha padlóján találta, aki nem lélegzett. Megkísérelte fölkelteni és elmondása szerint láthatóan alkoholt fogyasztott. Azt is látta korábban, hogy a kérelmező elesik az udvarban, de csak kisebb sérüléseket szenvedett a karján, meg a lábán.

11. A rendőri jelentés szerint a rendőrök megérkezésekor a kérelmező a lakása padlóján ült és kommunikációra képtelen volt. A rendőri felszólítás ellenére nem azonosította magát. Amikor a rendőrök megkísérelték megbilincselni, ellenállt és fejét jobbra, balra ingatta. A földre esett és orra vérezni kezdett. Csak erőszakkal sikerült a rendőrautóba ültetni és az autóban folyamatosan inzultálta a rendőröket. A rendőrkapitányságon folytatta agresszív viselkedését és megpróbálta fejét a földre verni. Ezért meg kellett bilincselni és a földre fektetni. Ezen intézkedések során nem sérült meg és bilincset körülbelül délután 7 órakor levették, miután megnyugodott. Az orvosi vizsgálatot visszautasította.

12. A Központi Nyomozó Iroda szintén meghallgatta Sz.E. és Z.T. személyeket és két további rendőrt, akik a kérelmező őrizetbe vételekor a rendőrkapitányságon szolgálatban voltak, valamint egy harmadik rendőrt, aki ugyanaznap körülbelül délután hatkor lépett szolgálatba. Sz.E. és Z.T. megerősítette azt, amit a rendőri jelentés tartalmazott és a másik három tanú tagadta, hogy bármilyen tudomása lenne arról, hogy a kérelmezőt bántalmazták volna. Mindannyian azt állították, hogy a kérelmező ittas volt és azért bilincselték meg, hogy ne okozzon saját magában kárt.

13. Az Orosházi Kórház két, a kérelmező kezelésénél jelenlévő egészségügyi alkalmazottja nem emlékezett tisztán az eseményre, de arra emlékeztek, hogy a kérelmező nem panaszkodott rendőri bántalmazásról és, bár sántikált, de képes volt a röntgenszobához segítség nélkül elmenni.

18. A Központi Nyomozóiroda által kinevezett egészségügyi szakértő véleménye szerint a kérelmező lába az incidenst egy vagy két héttel megelőzően tört el és azt nem lehetett megállapítani, hogy a fogait ért sérülések a rendőrkapitányságon történt kihallgatása alatt, vagy azt megelőzően keletkeztek-e. A szakértő véleménye szerint nehezen képzelhető el, hogy a kérelmező képes az eseményekre visszaemlékezni, tekintve, hogy ittas volt.

14. A Központi Nyomozó Iroda által megbízott orvosszakértő által 2015. november 1-jén adott vélemény szerint a kérelmező lába az esemény előtt egy vagy két héttel tört el, és nem állapítható meg, hogy fogai a letartóztatása alatt, vagy azt megelőzően sérültek-e meg. A szakértő valószínűtlennek tartotta, hogy a kérelmező emlékezzen a nap eseményeire, mivel ittas volt.

15. A Központi Nyomozóiroda, 2015. december 17-én bizonyítékok hiánya miatt szüntette meg a hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás, és testi sértés miatt indított büntetőeljárást és bűncselekmény hiányában a súlyos testi sértés miatt indított büntetőeljárást. A Nyomozóiroda szerint nem volt megállapítható, hogy mely sérülések keletkeztek a rendőri eljárás alatt, és az sem, hogy mely sérüléseket okozott bántalmazás, illetve melyeket okozott a kérelmező saját magatartása. A Határozat azt is tartalmazta, hogy kizárt, hogy a kérelmező sípcsontja az esemény során tört volna el, valamint azt is megállapította, hogy az ittasság miatt a kérelmező állításának hitelessége kérdéses.

16. A kérelmező panasszal élt a megszüntető határozattal szemben. Fenntartotta, hogy ha tanúként meghallgatják őket, kollégái, főnökei és családtagjai is megerősítették volna, hogy az eseményt megelőzően a lába nem volt sérült. Azt is előadta, hogy Dr. H.Cs. (ld. a fenti 9. pont) elfogult volt és megkérdőjelezte a 2015. november 1-én kelt szakértői vélemény ittasságával kapcsolatos részének hitelességét is (ld. 18. *in fine* fent).

17. 2016. február 18-án a felettes ügyész elutasította a panaszt. Jóváhagyta az első fokú határozatot a bizonyítékok mérlegelése és a jogi minősítés tekintetében, valamint tájékoztatta a kérelmezőt a magánvádas eljárás kezdeményezésének lehetőségéről.

II. A RELEVÁNS HAZAI JOG

18. A büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény a következőképpen rendelkezik:

IX. Fejezet

III. Cím– A nyomozás lefolytatása

A nyomozás megszüntetése

190. §

“190. § (1) Az ügyész a nyomozást határozattal megszünteti,

a) ha a cselekmény nem bűncselekmény,

b) ha a nyomozás adatai alapján nem állapítható meg bűncselekmény elkövetése, és az eljárás folytatásáról sem várható eredmény...”

IV. Cím – Jogorvoslat a nyomozás során

195. §

“(6) (Egyes jogszabályi rendelkezések) szerinti ügyészi határozat elleni panaszt elutasító határozat ellen a kézbesítéstől számított nyolc napon belül a határozatot hozó ügyészségnél felülbírálati indítvány terjeszthető elő, az ügyészség a felülbírálati indítványt az iratokkal és indítványával együtt három napon belül megküldi a bíróságnak [vagyis a nyomozó bírónak].”

198. §

“(1) Ha a feljelentést a sértett tette, a sértett a feljelentést elutasító határozat ellen, a nyomozás elrendelése iránt a határozat közlésétől számított nyolc napon belül panasszal élhet.

(2) Ha az ügyész a nyomozást megszüntette, a sértett az eljárás folytatásának elrendelése iránt a határozat közlésétől számított nyolc napon belül panasszal élhet.”

199. §

“1) Az ügyész, illetőleg a felettes ügyész a panasz alapján

a) a feljelentést elutasító, illetőleg a nyomozást megszüntető határozatot hatályon kívül helyezi, és dönt a nyomozás elrendeléséről vagy folytatásáról, illetve a vádemelésről,

b) a panaszt elutasítja, ha azt nem találja alaposnak.

(2) A panasz elutasítását követően a sértett pótmagánvádlóként léphet fel, ha

a) a feljelentést a 174. § (1) bekezdésének a) vagy c) pontja alapján utasították el,

b) a nyomozást a 190. § (1) bekezdésének a)-d) vagy f) pontja alapján szüntették meg.”

A JOG**I. AZ EGYEZMÉNY 3. CIKKÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE**

19. A kérelmező a rendőrség részéről elkövetett bántalmazást és a megfelelő vizsgálat elmaradását kifogásolta. Az Egyezmény 3. Cikkére hivatkozott, amely a következőképpen rendelkezik:

„Senkit sem lehet kínzásnak, vagy embertelen, megalázó bánásmódnak vagy büntetésnek alávetni.”

A. Elfogadhatóság**1. A felek előadásai**

20. A Kormány a Bíróságot a kérelem elutasítására kérte, arra hivatkozva, hogy a kérelmező elmulasztotta a hazai jogorvoslati lehetőségek kimerítését. Előadták, hogy a kérelmezőnek pótmagánvadás kellett volna előterjesztenie. Az állam eljárási kötelezettségeinek – különösen a nyomozó hatóságoknak a büntetőjogi felelősség megállapításához szükséges eljárási kötelezettségeinek – állítólagos megsértése orvosolható lett volna a pótmagánvadás előterjesztésével.

21. A Kormány szintén előadta, hogy a Bíróság megállapításai a *Borbála Kiss v. Hungary* (no. 59214/11, §§ 25-26, 26 June 2012) and *Gubacsi v. Hungary* (no. 44686/07, §§ 31-32, 28 June 2011) ügyekben nem alkalmazhatók a jelen esetben mivel, azokban az esetekben a Kormánynak a hazai jogorvoslat kimerítésének hiányára alapozott előzetes kifogását arra hivatkozva utasították el, hogy a pótmagánvád eljárásának jogintézménye jogi szempontból nyilvánvalóan bizonytalan volt. A jelen ügyben azonban a kérelmezőt a 2016. február 18-án hozott határozatban tájékoztatták a pótmagánvád előterjesztésének lehetőségéről (ld. a fenti 21. pont).

22. A Kormány azzal is érvelt, hogy a pótmagánvádas eljárások eredményének valóban alacsony aránya nem jelenti azt, hogy a szóban forgó eljárás nem lenne hatékony, mivel az ilyen kérelmek elutasítása többnyire a magánváddal kapcsolatos eljárási követelmények nem teljesítése miatt történt.

23. A kérelmező a maga részéről előadta, hogy az ügyész kötelessége a bántalmazással vádolt rendőrökkel szemben a büntetőeljárást lefolytatni, és teljesen alaptalan az az elvárás, hogy ő saját maga bonyolítsa le ezt az eljárást.

2. A Bíróság mérlegelése

24. A hazai jogorvoslati lehetőségeknek kimerítésének az Egyezmény 35.1 Cikkében hivatkozott kötelezettsége alapján a kérelmezők először a hazai jogrendszerben rendelkezésre álló hatékony jogorvoslatokat kötelesek igénybe venni annak érdekében, hogy az állítólagos jogsértésekre jogorvoslatot találjanak (ld. *Pyrantienė v. Lithuania*, no. 45092/07, § 26, 12 November 2013). A 35. Cikk alapján fennálló kötelezettség csak annyit jelent, hogy a kérelmező köteles igénybe venni azokat a jogorvoslati lehetőségeket, melyek valószínűleg hatékonyak, megfelelőek és rendelkezésre állnak (ld. *Chiragov and Others v. Armenia* [GC], no. 13216/05, § 116, ECHR 2015). Ha egy kérelmező egy nyilvánvalóan hatékony és megfelelő jogorvoslati lehetőséget igénybe vesz, akkor nem várható el tőle más olyan jogorvoslati lehetőségek igénybe vétele, melyek hatékonysága valószínűleg nem jobb, mint a már alkalmazott jogorvoslaté (ld. *Hristovi v. Bulgaria*, no. 42697/05, § 52, 11 October 2011 és az ott hivatkozott egyéb esetek).

25. A Bíróság megjegyzi, hogy jelen ügyben a rendőrkapitány saját maga indított büntetőeljárást ismeretlen tettesek ellen, hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás bűncselekménye miatt. Miután az első fokú határozattal megszüntették az eljárást (ld. 19. pont fent), a kérelmező panaszt terjesztett elő, kérve a vizsgálat folytatását. Semmi nem utal arra, hogy az ezt követő eljárás nem lett volna alkalmas arra, hogy az elkövetőket azonosítsák, és a felelősöket megbüntessék.

26. A Bíróság álláspontja szerint a fenti jogorvoslatok keretében az Államnak lehetősége lett volna megfelelően kezelni a helyzetet. Ezért úgy

kell tekinteni, hogy a kérelmező érdemi panaszát a Nemzeti Hatóságok tudomására hozta és a helyi jogorvoslati lehetőségek keretében orvoslást keresett panaszára. Ezért nem lehet arra kötelezni, hogy a fenti eljárás mellett pótmagánvádas eljárást is indítson, melynek ugyanez lett volna a célja, mint a nyomozás megszüntetése elleni fellebbezésnek (ld. az *R.B. v. Hungary*, no. 64602/12, § 62, 12 April 2016 ügyben írhasonló indoklást).

27. A Bíróság ezen kívül nem tudja osztani a Kormány azzal kapcsolatos nézetét, hogy a *Kiss Borbála* és *Gubacsi* ügyekben a kérelmezők azért nem voltak kötelesek pótmagánvádas eljárást indítani, mert az adott időben a pótmagánvád eljárása bizonytalan volt. Inkább arról van szó, hogy a kérelmezők már megtették feljelentésüket az állítólagos bántalmazás miatt, melynek eredményeképpen a Bíróság úgy találta, hogy nem várható el tőlük, hogy egy újabb, gyakorlatilag azonos panaszt terjesszenek elő, melyben a szóban forgó egyéneket név szerint megnevezik (*Kiss Borbála* hiv. fent 26. pont és *Gubacsi* hiv. fent 32. pont).

28. Ennél fogva a Kormány előzetes kifogását el kell utasítani. Ezen kívül a Bíróság megjegyzi, hogy a panasz az Egyezmény 35. 3. (a) pontja tekintetében nem nyilvánvalóan alaptalan, és más szempontból sem elfogadhatatlan. Ezért, elfogadhatónak kell minősíteni.

B. Érdemi kérdések

1. A felek előadásai

29. A kérelmező fenntartotta, hogy 2015. július 20-án a rendőrök bántalmazták. Ragaszkodott ahhoz is, hogy a rendőrkapitányságra való beszállítását megelőzően semmilyen sérülése nem volt és a Kormány magyarázata az eltört sípcsontja tekintetében nehezen hihető. Hangsúlyozta, hogy a rokonai által tett tanúvallomások egyikében sem szerepel, hogy letartóztatása előtt bármilyen sérülése lett volna. Mindemellett az incidens után majdnem négy hónappal kirendelt nyomozási szakértő véleménye kizárólag az Orosházi Kórház zárójelentésén alapult és annak megismétlése volt, anélkül, hogy az orvosi dokumentumokat valóban megvizsgálta volna, különösen lábának röntgen felvételét.

30. Az általa leírt egyéb sérülések tekintetében előadta, hogy a Kormány nem bizonyította azok keletkezését, és ellentmondásos az a következtetés, hogy a sérülések jogszerű, rendőri intézkedés eredményeképpen keletkeztek volna.

31. A kérelmező szintén hangsúlyozta, hogy azok a megállapítások, mely szerint alkoholos befolyásoltság alatt önveszélyes magatartást tanúsított, valamint ellenállt a rendőri intézkedéseknek, kizárólag a rendőrök tanúvallomásain alapulnak, melyek szükségszerűen elfogultak.

32. Fenntartotta az események általa előadott verzióját, különösen azt a tényt, hogy a rendőri intézkedést megelőzően nem volt semmilyen sérülése, amelyet több tanúval tudott volna bizonyítani, akiknek nevét átadta a rendőrségnek, de akiket a nyomozás során elmulasztottak meghallgatni.

33. A kérelmező szintén előadta, hogy a bántalmazással kapcsolatos panaszának kivizsgálása nyilvánvalóan sértette az Egyezmény 3. Cikkében foglalt eljárási követelményeket. Mivel az Állam feladata lett volna meggyőző bizonyítékot szolgáltatni sérüléseinek okára és azt bizonyítani, hogy elkerülhetetlen volt az erőszak alkalmazása, az ügyészség nem mentesült annak kivizsgálási kötelezettsége alól, hogy milyen körülmények vezettek a sérüléseihez.

34. Különösen új bűnügyi szakértőt kellett volna kijelölni annak érdekében, hogy tisztázzák a 2015. november 1-i szakértői vélemény és a szakértő egyéb kijelentései közötti ellentmondásokat. Szintén tisztázni kellett volna, hogy a kérelmező kapott-e orvosi ellátást az incidens előtt, a törött sípcsontjával kapcsolatosan.

35. Ezen kívül, a sérülések okát már csak azért sem lehetett megállapítani, mert a rendőrség a kifogásolt eseményt követő több mint 2 óráig nem biztosított a kérelmezőnek orvosi ellátást.

36. A fentiek mellett annak ellenére sem történt szembesítés a tanúk és a rendőrök között, hogy a tanúvallomások között nyilvánvaló ellentmondás volt és a kérelmező által indítványozott egyik tanút sem hallgatták meg.

37. A Kormány visszautasította a kérelmező vádjait és előadta, hogy nem lehet megállapítani, hogy a sérüléseket a rendőrök okozták volna. Pont ellenkezőleg, mind a vizsgálat, mind pedig az a 2015. november 1-én kelt orvosi jelentés alapján elmondható, hogy a sérülések valószínűleg az incidenst megelőzően keletkeztek, vagy legalábbis azokat a kérelmező saját magának okozta. Mi több, az orvosszakértői vélemény kétséget kizáróan megállapította, hogy a kérelmező sípcsonttörése több héttel az eseményt megelőzően történt. A szakértő szerint szintén kizárható, hogy a kérelmező fogsérülése a letartóztatás alatt keletkezett, mivel arról nem tesz említést a 2015. július 20-án kelt orvosi jelentés. Mindenesetre nagyon valószínűtlen, hogy az erősen ittas kérelmező emlékezni tudna az eseményekre.

38. A Kormány ezen kívül azt is előadta, hogy a kérelmező magyarázatát sem a rendőrök tanúvallomása, sem pedig M.H. tanúvallomása nem támasztja alá és utóbbi a sérülésekre más lehetséges magyarázatot adott (ld. 13. pont és 16. pont fent).

39. A Kormány előadta, hogy a kérelmező alkohol befolyása alatt állt, önveszélyes magatartást tanúsított és ellenállt a rendőrségi intézkedéseknek, melyre tekintettel a rendőröknek erőszakot kellett alkalmazni. A rendőrök által alkalmazott erőszak szükséges és arányos volt és az általuk okozott sérülések jogszerű rendőri intézkedés eredményeképpen keletkeztek.

40. Ezen kívül, a kérelmező panaszait megfelelően vizsgálták a magyar hatóságok, de az így keletkezett bizonyíték nem volt megfelelő arra, hogy a

rendőrök büntetőjogi felelősségét megállapítsák. A bizonyítékokat a büntetőeljárásról szóló törvény rendelkezéseinek megfelelően szabadon, egymástól függetlenül és együttesen is mérlegelték.

41. A hatóságok meghallgatták a kérelmezőt, Dr. H.Cs. tanút, a szolgálatban lévő rendőröket, a kérelmezőt letartóztató rendőröket, a kérelmező családtagjait, M.H.-t és B.K.-t. Beszerezték az Orosházi Kórház egészségügyi iratait, és további iratokat azokból a kórházakból, ahol a kérelmezőt a későbbiekben kezelték, valamint nyomozati orvosszakértői véleményt szereztek be. A tanúvallomások figyelembevételével a Kormány fenntartotta, hogy nem volt ok arra, hogy a hazai hatóságok következtetéseitől eltérő megállapodásra jussanak a kérelmező sérüléseinek okával kapcsolatban. Szintén visszautasították a kérelmezőnek azt a vádját, hogy a nyomozási orvosszakértő elfogult lett volna, kiemelve, hogy a kérelmező élettársa és lánya által tett tanúvallomások alátámasztják a kérelmező ittasságával kapcsolatos megállapításokat.

42. Egy újabb nyomozati orvosszakértő megbízásával és a szembesítések elmulasztásával kapcsolatosan a Kormány előadta, hogy a büntetőeljárásról szóló törvény alapján az ilyen intézkedések elrendelése nem kötelező, csak bizonyos feltételek fennállása esetén szükséges, azonban a jelen eljárásban ezek a feltételek nem álltak fenn. A szakértői vélemény nem volt sem hiányos, sem homályos, sem ellentmondásos. Hasonlóan a nyomozóhatóságnak nem volt oka a szembesítés alkalmazására, mivel ez semmilyen eredményre nem vezetett volna.

2. A Bíróság mérlegelése

(a) A harmadik Cikk anyagi jogi rendelkezéseinek állítólagos megsértése

43. Amint azt a Bíróság több alkalommal kifejtette, az Egyezmény harmadik Cikke a demokratikus társadalom egyik legalapvetőbb értékét közvetíti. Teljes mértékben megtiltja a kínzást, vagy embertelen, illetve megalázó bánásmód vagy büntetés alkalmazását, függetlenül az áldozat magatartásának körülményeiről (ld. *Bouyid v. Belgium* [GC], no. 23380/09, § 81, ECHR 2015).

44. A Bíróság nagy figyelmet fordít arra, hogy szerepe pusztán csak kiegészítő jellegű és azt is figyelembe veszi, hogy nagyon gondosan kell eljárnia, amikor a tényállás bizonyításával kapcsolatban egy elsőfokú Bíróság feladatainak ellátására vállalkozik, amikor ez egy konkrét ügyben nem feltétlenül elkerülhetetlen. Mindazonáltal, amennyiben az Egyezmény 3. Cikke alapján terjesztenek elő panaszt, a Bíróság különösen szigorú vizsgálatot kell lefolytasson, még akkor is, hogy ha a hazai hatóságok már eljártak és a vizsgálatot lefolytatták. A Bíróság megjegyzi továbbá, hogy a bizonyítékok mérlegelése során, az „ésszerű kétséget kizáró” mércét alkalmazza. Az ilyen bizonyítékok azonban egyidejűleg egyrészt megfelelően meggyőző, világos és egyértelmű következtetésekből, vagy

olyan tényállási elemekből állnak össze, melyeket nem cáfoltak meg (ld. *Lunev v. Ukraine*, no. 4725/13, §§ 98-100, 22 October 2015 és az ott hivatkozott esetek, valamint szintén *Bouyid*, hiv. fent. 82. pont).

45. A kérelmező állítása szerint letartóztatása előtt nem volt sérülése. Ezt élettársának tanúvallomása támasztotta alá, aki kijelentette, hogy az eseményt megelőzően a kérelmező nem említette, hogy megsértette volna a lábát és nem látott sérüléseket, sem amikor a rendőrautóba kellett ülnie (ld. 13. pont fent). Azonban, amint azt a 2015. december 17-i határozat is tartalmazza, az egészségügyi dokumentációban szerepel a törött sípcsont és a nyomozati szakértő jelentése sem támasztja alá a kérelmező panaszait a sérülésének okával kapcsolatban. Mindkét dokumentum arra utal, hogy ez a sérülés az eseményt megelőzően kellett keletkezzen.

50. Ami a többi sérülést illeti, a Bíróságnak benyújtott egyetlen dokumentum sem tartalmaz olyan megbízható és egyértelmű információt, mely szerint a 2015. július 20-án és 22-én a kérelmező sérüléseit a letartóztatását követően a rendőrség okozta volna. Ezen kívül B.K. tanúvallomása szerint a kérelmező a letartóztatását megelőzően elesett az udvarban és a karján és lábán kisebb sérüléseket szenvedett (ld. 14. pont fent). Mindemellett a Bíróság figyelembe veszi, hogy a kérelmező és a rendőrök beszámolója jelentősen eltér a kérelmező lakásában történt letartóztatás, majd az őrizetben tartása tekintetében (ld. a fenti 12. és 16. pontokat). Ennek következtében a kérelmező sérülésének lehetséges okai tekintetében egyiket sem lehet teljes értékű bizonyítéknak tekinteni.

46. Abban az esetben, ha egy eseménnyel kapcsolatos információról teljes mértékben, vagy jórészt a hatóságnak van kizárólagos tudomása, mint például hatósági őrizetben lévő személyek esetén, határozottan vélelmezni kell, hogy a sérülések az őrizet alatt történtek. Ennél fogva, a Kormányon van bizonyítási teher, melynek során az áldozat előadásának cáfolata érdekében megfelelő és meggyőző bizonyítékokat kell előterjesztenie (ld. *Bouyid*, id. fent 83. pont). Miután a *Bouyid* ügyben nem volt vitatott az a tény, hogy a kérelmezőn a rendőrségre történő belépése előtt semmilyen sérülés nyoma nem látszott, ezért a jelen ügy ettől különböző. A nyomozási szakértő szerint a kérelmező fő sérülése, vagyis törött sípcsontja, a 2015. július 20-án történt letartóztatását megelőzően keletkezett (ld. 49. pont fent). Arra is utalnak jelek, hogy a kérelmező lábán és karján az eseményt megelőzően szintén keletkeztek sérülések (ld. 50. pont fent). Ezért nem állapítható meg, hogy a hatóságnak teljes egészében, vagy jelentős részben kizárólagos tudomása lett volna a kérelmező sérüléseivel kapcsolatos eseményekről, és az sem egyértelmű, hogy vajon a kérelmező jó egészségi állapotban volt-e a letartóztatásának időpontjában. Ennek alapján, ellentétben a *Bouyid* ügy megállapításaival, nem áll fenn határozott vélelem a tekintetben, hogy a kérelmező sérülései a rendőrségi őrizet alatt keletkeztek, ennél fogva, nem terheli a Kormányt a bizonyítás kötelezettsége abban a tekintetben, hogy a sérülések miként keletkeztek és

nem köteles bizonyítékot szolgáltatni arra, hogy a kérelmező panaszai alaptalanok.

47. A Bíróság ilyen körülmények között, tekintettel a rendelkezésére álló információkra, nincs abban a helyzetben, hogy „minden ésszerű kétséget kizáróan” megállapítsa, hogy a kérelmező sérüléseit rendőrök okozták volna, amint azt a kérelmező állítja. Ezért az Egyezmény 3. Cikkének anyagi jogi vonatkozásában nem állapítható meg jogsértés.

(b) A 3. Cikk eljárásjogi szabályainak állítólagos megsértése

48. A Bíróság hivatkozik az *El-Masri v. the former Yugoslav Republic of Macedonia* ([GC], no. 39630/09, §§ 182-185, ECHR 2012) és a *Mocanu and Others v. Romania* ([GC], nos. 10865/09 and 2 others, §§ 316-326, ECHR 2014 (kivonatok)) ügyekben lefektetett általános elvekre.

49. A jelen ügyben a Bíróság megállapította, hogy a kérelmező sérülései elérik a kritikus súlyossági szintet (ld. fenti 9. és 10. pontokat) és a bántalmazással kapcsolatos panaszja következtében helye van a 3. Cikk alkalmazásának, ezért a helyi hatóságok kötelesek hatékony vizsgálatot lefolytatni.

50. Ezen kívül a Bíróság azt is megjegyzi, hogy a kérelmező panaszának elbírálása érdekében független vizsgálatot indítottak és folytattak le. Tekintve, hogy elfogulatlan szemtanú tanúvallomása nem állt rendelkezésre, az ügyészi vizsgálat a kérelmező és családtagjai (B.K. és M.H.) nyilatkozataira, a kórházi kezelés során jelenlévő egészségügyi alkalmazottak kikérdezésére, a kérelmező letartóztatását foganatosító rendőrök kikérdezésére és a letartóztatásakor szolgálatban lévő rendőr meghallgatására összpontosított. Az ügyész figyelembe vette az Orosházi Kórház orvosi jelentését és más egyéb egészségügyi nyilvántartást is. Ezen kívül bünyügyi szakértőt jelöltek ki abból a célból, hogy tisztázza a kérelmező sérülésének természetét és lehetséges okát. Mindezek ellenére az ügyész úgy találta, hogy nincs megfelelő bizonyíték arra, hogy a rendőrökkel szemben sikeres büntetőeljárást folytassanak le. Ennek folytán a nyomozást megszüntették.

51. A tényállást alapvetően a rendőrök előadására alapozták, és nem fordítottak megfelelő figyelmet a kérelmező által előadottak igazolására. Így a 2015. november 1. született és a hatóságnak benyújtott orvosi jelentés, mely szerint ittasságánál fogva valószínűtlen, hogy a kérelmező a nap eseményeit rekonstruálni tudná, nem tartalmazott olyan elemeket, melyek alapján az eseményt követő több mint 4 hónappal megállapítható lett volna, hogy a kérelmező ittassága olyan mértékű volt, amely megakadályozta őt abban, hogy felidézze a rendőri intézkedések részleteit. Ezzel kapcsolatban a Bíróság azt is megjegyzi, hogy, bár a szakértői vélemény szerint a kérelmező lábsérülése a szóban forgó eseményeket megelőzően történt, mely ellentmondásban volt a kérelmező előadásával, a hazai hatóságok mégsem azt állapították meg, hogy a kérelmező előadása következetlen

vagy ellentmondásos, hanem e helyett azzal a feltételezéssel folytatták az eljárást, hogy a kérelmező képtelen felidézni az eseményeket (ld. a fenti 19. pontot).

52. A Bíróság azt is megállapítja, hogy a nyomozati szakértő véleménye a kérelmező lábsérülése keletkezésétől eltekintve szintén nem zárja ki a kérelmező által elmondottakat. A lábsérülés tekintetében a nyomozóhatóságok nem tettek további kísérletet annak tisztázására, hogy mi az oka az orvosi jelentés, valamint a kérelmező és élettársa vallomása közötti ellentmondásnak. Többek között nem intézkedtek tanúmeghallgatásról sem, mely a kérelmező szerint megerősítette volna, hogy semmilyen korábbi sérülése nem volt (ld. a fenti 20. pont). Hasonlóképpen, semmilyen további intézkedés nem történt annak érdekében, hogy feloldják az ellentmondást, mely abból ered, hogy a rendőrök tanúvallomása szerint a kérelmező saját magának okozta sérüléseit, illetve a másrészről azt az állítást, hogy a sérüléseket a kérelmező ellenállásának jogszerű leküzdésével kapcsolatosan okozták. Ezzel kapcsolatban egy lehetséges nyomozási cselekmény lehetett volna a szembesítés, melynek során összevethető lett volna a felek állítása a tényállás tekintetében.

53. Ezen kívül a 2015. november 1-jén született szakértői vélemény kizárólag a 2015. július 20-án és július 22-én elkészült orvosi jelentésen alapult (ld. a fenti 9. és 10. pontokat). Mi több, jelentős különbség volt a 2015. július 20-án született orvosi jelentés és a 2015. július 22-én született orvosi jelentés között, mivel az előbbi mindössze a kérelmező orrán és csuklóján található zúzódásokat, a jobb csípőjén talált horzsolásokat, a bal térde alatti karcolásokat, valamint a törött bal sípcsontját jelezte (ld. fenti 9. pont) míg az utóbbi, a kérelmező bal felkarján található zúzódást a kulcsontja jobb oldalán talált horzsolást, valamint a kulcsont bal oldalán található karcolásokat, csípője mindkét oldalán zúzódásokat, valamint a felső állkapcsában két meglazult, egy törött fogat valamint egy hiányzó fog helyét találta (ld. fenti 10. pont), és a szakértői vélemény ezekkel a különbségekkel nem foglalkozott. A szakértői vélemény nem foglalkozott a sérülések lehetséges okával sem, például nem indokolta a sérülések keletkezésének mechanizmusát. Ezen kívül sem megerősíteni, sem kizárni nem tudta a kérelmező által az eseménnyel kapcsolatban előadottakat. Annak ellenére, hogy ez a bizonyíték nem volt teljes bizonyító erejű, és ellentmondott a kérelmező vallomásának, a hazai hatóságok nem szereztek be újabb orvosi szakvéleményt, mely megvizsgálta volna a sérülések keletkezésének körülményeit és a kérelmező lábsérülésének ellentmondásos magyarázatait.

54. Fentiekre tekintettel a Bíróság azt állapítja meg, hogy a hatóságok nem tettek meg minden ésszerűen elvárható intézkedést az esemény felderítése érdekében.

55. Ennél fogva a Bíróság megállapítja, hogy a hazai hatóságok elmulasztották a kérelmező panaszának hatékony vizsgálatát és ezért megsértették az Egyezmény 3. Cikkének eljárási rendelkezéseit.

II. AZ EGYEZMÉNY 41. CIKKÉNEK ALKALMAZÁSA

61. Az Egyezmény 41. cikke a következőképpen szól:

„Ha a Bíróság az Egyezmény vagy az ahhoz kapcsolódó jegyzőkönyvek megsértését állapítja meg és az érdekelt Magas Szerződő Fél belső joga csak részleges jóvátételt tesz lehetővé, a Bíróság – szükség esetén – igazságos elégtételt ítél meg a sértett félnek.”

A. Kár

62. A kérelmező 15.000 euró nem vagyoni kárt követelt.

63. A Kormány vitatta ezt az igényt.

64. A jelen ügy összes körülményeit figyelembe véve a Bíróság megállapítja, hogy a kérelmezőt nem vagyoni kár érte, amelynek kompenzációjához pusztán a jogsértés megállapítása nem elégséges. A Bíróság méltányossági alapon 7,500 Euró nem vagyoni kártérítést és ezen felül az összeggel kapcsolatban fizetendő bármely adó megtérítését ítéli meg a kérelmezőnek.

B. Költségek és kiadások

65. A fentiekén kívül a kérelmező 3.900 euró plusz ÁFA költségtérítést kért a Bíróság előtti eljárás költségeire. Ez az összeg a kérelmező jogásza által végzett harminc munkaórát jelent, 130 Euró plusz ÁFA óradíjjal számolva.

66. A Kormány vitatta ezt az igényt.

67. A Bíróság esetjoga szerint a kérelmező csak olyan mértékben jogosult a költségek megtérítésére, amennyiben kimutatja, hogy azok ténylegesen felmerültek, szükségesek voltak, és összegük ésszerű. A jelen ügyben a rendelkezésre álló dokumentáció és a fenti kritériumok figyelembe vételével a Bíróság 3,000 Euró megtérítését tartotta ésszerűnek a Bíróság előtti eljárással kapcsolatban felmerült költségek tekintetében.

C. Késedelmi kamat

68. A Bíróság megfelelőnek találja, hogy a késedelmi kamat az Európai Központi Bank marginális hitelkamatlábán alapuljon, melyhez három százalékpontot kell hozzáadni.

A FENTI INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚAN

1. Elfogadhatóvá nyilvánítja a kérelmet;
2. Megállapítja, hogy az Egyezmény 3. Cikkének anyagi jogra vonatkozó rendelkezéseit nem sértették meg;
3. Megállapítja, hogy az Egyezmény 3. Cikkének eljárásjogra vonatkozó rendelkezéseit megsértették;
4. Megállapítja, hogy
 - (a) az alperes Államnak attól az időponttól számított három hónapon belül, amikor az ítélet az Egyezmény 44. cikkének 2. bekezdése szerint véglegessé válik, a kérelmező számára a következő összegeket, továbbá az ezen összeget terhelő adókat kell kifizetnie az alperes Állam nemzeti valutájában, a teljesítéskori átváltási árfolyam alkalmazásával:
 - (i) nem vagyoni kártérítés jogcímén 7,500 (hétezeröttszáz) Euró plusz az erre eső adók összege;
 - (ii) költségterítés jogcímén 3,000 (háromezer) Euró plusz az erre eső adók összege;
 - (b) a fent említett három hónap lejártát követően a teljesítés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális kamatlábát három százalékponttal meghaladó mértékű egyszerű kamatot kell fizetni a fenti összeg után.
5. Elutasítja a kérelmező igazságos elégtétel iránti egyéb kérelmét.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2017. október 10-én, a Bíróság Eljárási Szabályzata 77. szabálya 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

Marialena Tsirli

Ganna Yudkivska

Jegyzőkönyvezető

Elnök